

מים סוערים
טלי גרלג

טלי ברלב
מים סוערים

עורכת לשון: מיטל אטיאס.
עורכות ספרות: ליליאן סלמה נחום וגלית רוטנברג.
הגהה: ורד בן דוד | מעיין בן ג'יאן.
עיצוב כריכה ועימוד: מורן מאיר שלום.
הדפסה: דפוס קורדובה.

דאנאקוד
1525-4

מהדורה ראשונה נובמבר 2025

כל הזכויות שמורות לאמרלד הוצאה לאור ©
www.emeraldbooks.co.il

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע,
להזרים או להפיץ ספר זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן
ובשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהו, הקיים או יהיה
בעתיד, כמו כן אין לעשות בספר זה כל שימוש מסחרי לרבות
צילום או הקלטה ללא קבלת אישור בכתב מהמוציא לאור.

מים סוערים

טלי בולב

הספר מוקדש לסבתתי ודדתי ואילן ז"ל, שלימדה אותי מגיל קטן

ליהנות מכל רגע, לאהוב כל אדם ולחייך לעולם.

פרולוג

נועה בת שש

"אתה מסיע אותה לחוג?" אימא שואלת את אבא. "אני רוצה להכין לך את הבשר לפי המתכון ששלחת לי."
"אני לא רוצה שאבא ייקח אותי," אני אומרת בכעס ולובשת את הז'קט שלי.

"מה זאת אומרת? למה שלא תרצי שאני אקח אותך?" הוא שואל ונוגס בכריך טונה שאימא הכינה לו. "אני אוהב לראות אותך רוקדת."

אני מכווצת את מצחי ומשלבת את זרועותיי מתחת לחזה. הוא משקר. הוא בקושי מסתכל עליי רוקדת, כי הוא תמיד עסוק בטלפון או שהוא מדבר עם האישה המכוערת הזאת, אימא של לירי. אבל אני לא יכולה להגיד את זה ליד אימא. אסור לי. אבא אמר שאם אספר, הוא ואימא שוב יריבו ויצעקו. אולי הם אפילו יתגרשו כמו ההורים של לירי, ואני לא רוצה שהם יתגרשו.

אוף, למה הוא נישק אותה ליד האוטו? הוא צריך לנשק רק את אימא! וחוץ מזה, היא מכוערת כל כך, ואימא שלי יפה!
"נועה, מה קרה?" אימא שואלת בדאגה ומניחה יד על המצח שלי. "את לא מרגישה טוב?"

"אני בסדר," אני ממלמלת ומשפילה את המבט. אני לא רוצה שאימא תחשוב שמשוהו לא בסדר איתי. אני רק לא רוצה שאבא ייקח אותי, אבל אני גם חייבת ללכת לחוג. ההופעה ממש קרובה.

ואני חייבת להתאמן, אחרת המורה תיתן למישהי אחרת את המקום שלי בשורה הראשונה.

"טוב, אז אבא ייקח אותך," אימא אומרת בקול רך. "תהיי ילדה טובה, בסדר?"

"קדימה, ילדה, את מעליבה אותי כשאת מתנהגת בצורה כזאת," אבא מחבק אותי אליו, מוביל אותי אל הדלת.

בדרך לחוג אני לא מדברת או שרה עם אבא, רק מסתכלת מהחלון על העצים ועל הבתים. אני שונאת להרגיש את הבטן שלי מתהפכת כאילו מערבבים בה סלט ירקות. אני יודעת שהיא תהיה שם, וזה עושה לי רע.

אבא ואני נכנסים לאולם הספורט של בית הספר, ואני ישר רואה את האישה המכוערת. היא עומדת ליד אימא של שירה וצוחקת כמו מכשפה מסריחה. "אתה יושב בצד הזה, נכון?" אני שואלת את אבא ומצביעה לצד ההפוך ממנה.

"למה את רוצה שאשב פה? מה נסגר איתך היום?" הוא מחייך בשעשוע ומלטף את התלתלים שלי. "את כועסת עליי? עשיתי לך משהו?"

"אתה יושב פה, נכון?" אני חוזרת על עצמי ומצביעה שוב. "אני אשב איפה שתגידי לי, אבל תשני את הטון ותכבדי אותי,"

הוא דורש.

אני לא עונה ורצה פנימה, מתיישבת בפניה שלי. המורה מתחילה את השיעור, ואני רואה את האישה הזאת הולכת לכיוונו של אבא ומחבקת אותו חזק מדי, לפני שהיא מתיישבת לידו על הספסל.

"את איתי, נועה?" המורה שואלת, ואני מהנהנת, אבל העיניים שלי פשוט נמשכות אליהם. אבא והיא מדברים בשקט ומצחקקים. אימא הייתה צריכה להיות כאן! היא לא רוצה לשמור עליו? היא רוצה שהוא ילך עם האישה הזאת ויעזוב אותנו?

"נועה, שימי לב!" המורה מרימה את קולה. "את לא קשובה

היום. קדימה, תתחילי מההתחלה," היא מבקשת.

אני מנסה. אני באמת מנסה, אבל קשה לי. המוח שלי רואה רק אותם. אני מתחילה שוב, ושוב אני מפספסת את הצעדים. אני לא עומדת בקצב של כולן, וכל הבנות מסתכלות עליי. המורה כועסת, אני יודעת שהיא כועסת, אבל אני לא יכולה להפסיק להסתכל עליהם. הם צוחקים, ואני שונאת את זה! אני שונאת אותה!

המוזיקה ממשיכה, והרגל שלי כואבת כי היא התעקמה. אני רוצה לשבת על הרצפה ולבכות. איפה אימא?
"נועה, את בסדר?" המורה מתקרבת אליי.

אני רק מזעזעת בראשי ובולעת את הדמעות כדי שלא יצחקו עליי. אני מסתובבת לכיוון אבא כדי לקרוא לו, אבל הוא לא שם. הוא השאיר אותי לבד והלך עם האישה הזאת. הלב שלי דופק מהר כל כך. אולי הם הלכו הביתה? הוא הלך לבית שלה? הוא עזב אותנו? אבל למה הוא לא אמר לי כלום?

אני מתעלמת מהמורה ויוצאת מהאולם, מביטה לכל הכיוונים, ושום דבר. אני הולכת לשירותים כדי לבדוק אם אבא עושה פיפי, ונעצרת במקומי, פוערת את עיניי. אבא ואימא של לירי עומדים ממש ליד הדלת של השירותים. הוא נוגע לה בטוסיק ומנשק אותה כמו שהוא מנשק את אימא. שוב.

"למה אתה עושה את זה?" אני צורחת. "למה אתה מנשק את אימא של לירי? אתה לא רואה שהיא אישה רעה? אתה לא רואה שהיא לא אימא?" הגרון שלי שורף, והדמעות מרטיבות את הלחיים. "אני שונאת אותך! אני שונאת אותך!" אני בועטת ברצפה.

אבא ממחר לעברי בבהלה, ואני מחטיפה לו מכות עם האגרופים. "אל תיגע בי! אני שונאת אותך!"

"נועה! מה את עושה פה?" אבא תופס את ידי ומחבק אותי בכוח. "תפסיקי לבכות. למה את מגיבה בצורה כזאת?" הוא רוכן מולי ומנגב את הדמעות מפניי. "מה קרה, נסיכה שלי?"

"אני לא הנסיכה שלך יותר!" אני צועקת. "אתה רוצה את המכשפה, ולא אותנו."

"למה את מדברת שטויות? את עדיין קטנה, ואת לא צריכה להתערב בעניינים של מבוגרים."

"אתה לא אוהב את אימא יותר?" אני שואלת בחוסר הבנה, מפחדת מהתשובה שלו. "אתה רוצה להתגרש כמו שההורים של לירי התגרשו? אתה תהיה אבא שלה עכשיו?"

"אני לא מבין למה את מכניסה לעצמך רעיונות כאלה לראש. הוא נד בראשו. "ברור שאני אוהב את אימא ואותך, ובחיים לא אעזוב אתכן, הבנת אותי?"

"אז למה נישקת אותה?" אני שואלת בכעס.

"יום אחד תגדלי, וננהל את השיחה הזאת כמו שצריך. אבל עכשיו את עדיין ילדה, ואת לא צריכה להעסיק את הראש הקטן והיפה שלך בזה."

"אתה תנשק אותה שוב?"

"לא, אני לא אנשק אותה יותר, אני מבטיח." הוא מתבונן בעיניי. "אבל אני צריך שתסלחי לי. את מסוגלת לעשות את זה? את מסוגלת לסלוח לי ולשכוח מזה?"

"אם תבטיח שאף פעם לא תנשק אותה יותר, אז אני אסלח לך."

"ולא תספרי לאימא, נכון? זה יהיה הסוד רק שלנו," הוא מדגיש את המילים האחרונות. "אם תספרי לאימא, אז אנחנו נתגרש כמו ההורים של לירי, ואת לא רוצה שזה יקרה, נכון?"

אני נדה בראשי והדמעות שוב נופלות מעיניי.

"זה יהיה הסוד שלנו? את לא תעציבי אותה, נכון?"

הוא מביט בעיניי, ואני רק בוכה ומהנהנת. אסור לי לספר. אסור לי.

פרק 1

"אתה חושב שאתחתן?" אני שואלת את עומר. אנחנו שוכבים על המיטה בדירה של אימא שלו. דירה קטנה וצנועה בשכונה מתפוררת למרגלות הכרמל.

עומר, החבר הראשון שלי, בוהה בתקרה ושותק. הכרנו בבית הספר, בפינת העישון אליה ברחנו בכל הפסקה. הוא עמד שם ושלח לעברי את אחד החיוכים השובבים והממסים שלו. אז על אף שהייתה לי מצית בתיק, ביקשתי ממנו אש. אהבתי את תנועת היד שלו כששלח אותה באגביות לכיס מכנסי הג'ינס המשופשפים והוציא את מצית הזיפו הכסופה. ידעתי שאם רק יביט בי, הוא יראה את מה שאני רואה; שני ילדים שנפשם פצועה, דור שני להורים גרושים.

עומר רכן לעברי ופתח בקליק מרעיש את המצית שקיבל במתנה מאבא שלו רגע לפני שעזב לאמריקה. היא הוציאה להבה גדולה, כזאת שתשרוף אותך אם לא תשמור מרחק. הוא הביט בי, ובאותה שנייה ידעתי שעומר ואני נחלוק שפה שאף אחד אחר לא יבין. אנחנו נושאים באותו פגם, מלקקים את אותם פצעים וחובשים את אותן צלקות.

"אתה חושב שאי פעם אתחתן?" אני חוזרת בלחישה על השאלה, מזכירה לעצמי שחדר השינה שלו הוא לא יותר ממרפסת שמש קטנטנה שהוסבה לחדר שינה, וחוששת שמישהו ישמע אותי. "את רק בת שמונה־עשרה. למה את חושבת על חתונה?" השאלה

צורמת לי באוזן. אני צריכה להזכיר לו שאימא שלו הייתה בגילי כשהיא התחתנה? בגיל תשע־עשרה היא כבר הייתה אימא.

"אתה יכול להנמיך את הקול?" אני מנסה להסתיר את העלבון, בטוחה ששומעים אותנו. איך אפשר לייצר אינטימיות כשמה שמפריד בינינו לבין הסלון זו רק דלת זכוכית עם וילון? ובכל זאת, מהרגע שעומר פתח בפעם הראשונה את דלת ביתו והכריז שכאן מותר לי הכול, הרגשתי אצלו יותר בבית מאשר בבית שלי.

"מה אכפת לך למה אני שואלת? פשוט תענה. אתה חושב שאתחתן?" אני לוחצת, מתלבטת אם להרים את הראש ולהסתכל בעיניו או להמשיך לנוח על החזה שלו.

עומר מדליק סיגרטה ומעביר לי אותה. עשן נפלט מפיו באיטיות. המאפרה המונחת על בטנו עולה ויורדת עם כל נשימה שהוא נושם. אני ממתנינה בחוסר סבלנות לתשובה ומבחינה בספר שירים זרוק על השידה שלצד המיטה.

"יהונתן גפן היה צריך להיות אבא שלך, ולא הזבל הזה שברח," אני לוחשת. מוקדם יותר הוא הקריא לי שיר אהבה שכתב עליי. הוא הגיש אותה עטוף בסרט אדום, כמו מתנה. נישקתי כל פינה בגופו, וקינאתי ביכולת שלו להפוך כמה מילים מזדמנות לעונג פיזי. עונג כזה שנכנס עמוק וממלא כל חלל ריק.

עומר יודע כמה אני מעריכה מילים, והעובדה שהוא רואה אותי, היחיד שרואה אותי, ויודע לתרגם את זה למילים, קונה את ליבי בכל פעם מחדש.

המאפרה מתמלאת בבדלי סיגריות זולות. אנחנו שותים את היין האדום שאימא שלו קונה באופן קבוע, זה עם הציור של החתול השחור על התווית.

גאטו נגרו, אני מגלגלת את המילים על הלשון.

"כן." הוא לוקח עוד שאיפה ארוכה מהסיגרטה.

"כן, מה?" אני שואלת.

"כן, אני חושב שתתחתני," הוא עונה.
חיוך גדול ומטופש מתפשט על פניו. יום אחד יהיה לי בית משלי, ותהיה לי משפחה משלי. אחרי שההורים שלי התגרשו, היו לי יותר מדי בתיים, ובאף אחד מהם לא הרגשתי בבית.
"אפילו פעמיים," הוא מוסיף ומשתתק. "אפילו פעמיים."
אני מרימה את הראש ומביטה בעיניים היפות שלו, אבל פתאום הן נראות חלולות. טעם מר ממלא את פי מהיין. למה הוא היה חייב? למה הוא לא הצליח לעצור את עצמו?
"למה אתה אומר את זה?"
"אני פשוט יודע," הוא ממשיך ומתעלם מרגשותיי. "גם אני אתחתן פעמיים, לא רק את."
איך הוא מעוז? הרי הוא יודע שזה החלום שלי! אבל במקום להתעמת איתו, אני שותקת. עומר אלוף במילים, אומן אשליות. הוא היה יכול בקלות לצייר לי עתיד כמו בחלומות שלי; בית, חצר, שלושה ילדים וכלב. אם רק היה מתאמץ, הוא אפילו היה ממציא להם שמות. אבל בחר שלא. הוא בחר באמת. באמת שלו.
"אתה מקולקל," אני ממלמלת. "מקולקל."
"אני ריאלי," הוא עונה ביובש.
"אם אתה חושב שנתחתן פעמיים, אז אתה בכלל לא מאמין באהבה שלנו."
"את בת שמונה-עשרה, מה את חושבת בכלל על חתונה? תראי לי סביבך מישהו אחד שחי ב'אושר ועושר עד עצם היום הזה'," הוא מדליק עוד סיגריה.
אימא שלו משתעלת במטבח. היא בטח חותכת ירקות ודואגת שלא יחסר כלום על השולחן, כמו בכל ערב שישי. לא משנה כמה קשה לה, היא ממשיכה להילחם עבור הילדים שלה.
אחרי שאבא שלו ברח עם מישהי אחרת לאמריקה, האישה הצעירה והיפה דעכה. היא איבדה את הבית המרווח ואת רוב הרכוש

שהיה להם, כי היא לא הצליחה להתמודד לבד עם ההוצאות. העלוב
ההוא השאיר אותה לפרנס את הבית ולדאוג לילדים. לא עניין
אותו שהיא לא עבדה קודם, ולא ידעה כלום על ההוצאות או על
החובות שלהם.

"עומר, נועה, בואו לאכול," רחל קוראת לנו. "האוכל מוכן."
הדבר האחרון שאני רוצה עכשיו זה לשבת במשך שעה ליד השולחן
ולהעמיד פנים ששום דבר לא קרה. אני לא אעמוד בזה. עומר לא
מאמין באהבה שלנו, או באהבה בכלל. אני צריכה לעכל את זה,
להיות רגע עם עצמי ולחשב מסלול מחדש.

"אני חייבת ללכת." אני קופצת מהמיטה. "כבר שש."
אם אשאר פה עוד דקה נוספת, יצא לי כל כך הרבה רוע מהפה,
שכבר לא תהיה דרך חזרה.

"אמרתי לאימא שלי שאגיע לארוחת ערב שישי." אני נותנת
לו נשיקה חפוזה על השפתיים ומתלבשת מהר, אפילו לא לובשת
את החזייה, פשוט דוחפת אותה לתיק הצבעוני והמרוט שלי,
ויוצאת מהחדר.

"רחל, אני אוהבת אותך." אני עוצרת במטבח ונושקת לראשה.
"אל תלכי." היא עוצרת אותי. עיניה הכחולות והעצובות זהות
לעיניו של עומר. "דניאלה צריכה להגיע, ולא אכלנו עדיין ארוחת
שישי ביחד," היא מתחננת. "אני לא יודעת מה לעשות עם הילדה
הזו..." היא מנענעת את ראשה בדאגה.

"היא תהיה בסדר, אני אדבר איתה." אני מחבקת אותה.
"אולי באמת תנסי לדבר איתה בפעם הבאה שתבואי? אולי לך
היא תקשיב. את יותר קרובה אליה בגיל," היא מבקשת בדאגה.
"אותי היא לא מוכנה לשמוע."

"בטח, ברור, אל תדאגי." בטני מתכווצת כשאני מנסה להרגיע
אותה. אולי הייתי צריכה לספר לה את האמת? לפני כמה ימים,
כשיצאתי מאוחר מהבית שלהם, ראיתי את דני יושבת באוטו בחניה

של הבניין עם גבר שהיה יכול להיות אבא שלה. צמרמורת מטפסת בגופי כשאני נזכרת בזה. איך אני יכולה לעזור לאישה הכבויה הזאת, שאני אוהבת כל כך?

"אני חייבת ללכת, אימא שלי מחכה למטה," אני משקרת בלי למצמץ ומסתכלת לאחור, בודקת אם עומר קם אחריי. עם כל החיבור בינינו, חשבתי שהוא ירגיש אותי, יבין עד כמה זה משמעותי בשבילי לבנות מערכת יחסים בריאה, לא כמו זו שראיתי בבית שלי.

אני מתיישבת על המדרכה בחניה שמתחת לבית, ונותנת לדמעות ליפול מעיניי. איך לעזאזל הוא נשאר לשכב במיטה ולא רדף אחריי למטה? הוא לא מבין את הנזק שהוא גרם?

לפחות זכרתי לקחת את השיר שכתב עליי היום. יהיה לי עוד אחד לאוסף, למזכרת. מתישהו, כשהוא יהיה מפורסם, יהיו לי שירים בלעדיים, שירים שכתב עליי. אני מנגבת את הדמעות, מכחכת בגרון כדי שלא ישמעו שבכיתי, ומתקשרת לאימא.

"את יכולה לבוא לקחת אותי? מתחשק לי להיות הערב בבית," אני אומרת ללא הקדמה.

"את לא נשארת אצל עומר?" הפליאה בקולה מעצבנת אותי. אני אף פעם לא מתקשרת ומבקשת ממנה לאסוף אותי, אז למה היא לא יכולה פשוט לבוא? אם הייתי רוצה להישאר אצל עומר, הייתי מתקשרת אליה?

"לא. אני מחכה לך פה בחוץ," אני שומרת על איפוק.

"למה את מחכה ברחוב?" היא ממשיכה ללחוץ ולשאול שאלות מעצבנות, מתעלמת מהכאב שלי. האישה הזאת בכלל מכירה אותי? אכפת לה ממני?

אני מרימה את הראש אל חלון חדרו של עומר, מרגישה טיפשה. אני מצפה ממנו להבין אותי ולהתחשב ברגשות שלי, בזמן שאפילו אימא שלי לא מסוגלת לעשות את זה.

פרק 2

"אני לא מבינה כלום. למה חזרת הביתה אם את כבר רצה לחדר שלך?" אימא כועסת. "אחמם לנו משהו לאכול."
הטלפון מצלצל בידי, אני עולה לחדר ורק לאחר שאני סוגרת אחריי את הדלת, אני עונה.

"אני מצטער. אני פשוט לא יודע איך להתמודד עם שינויים," עומר אומר מייד ונאנח בקול. "הטירונות שלך הייתה סיוט בשבילי. כמעט ולא התראינו, וכל הזמן אמרתי לעצמי שזה זמני. אבל עכשיו, כשקיבלת שיבוץ לשייטת, בטח תכירי אנשים חדשים ותבלי איתם כל יום בזמן שאני אהיה סגור בבסיס. זה מטריף אותי."
אני נשכבת על המיטה ומקשיבה לו, מצליחה להבין אותו. אחרי הכול, הרגשתי אותו הדבר כשהוא התגייס.

"מתסכלת אותי המחשבה שיהיה לך עכשיו עולם שלם משלך. אני מרגיש שאת כבר לא נועה שלי. לא רק שלי," הוא מוסיף אחרי הפסקה קצרה.

אני בוהה בכוכבים הקטנים הזוהרים שהדבקתי לפני שנים לתקרה ודמעות זולגות מקצות עיניי.
"לא השתנית, עומר, ודווקא עכשיו אני צריכה אותך חזק, אוהב ומחזק," אני לוחשת לתוך הטלפון.

"העובדה שיהיו סביבך מלא לוחמים חתיכים..." הוא עוצר, כמו שוקל את מילותיו. "אני מפחד שתסתנוורי. הכי קל להסתנוור." אני שומעת אותו שואף מהסיגריה. "אני מצטער. נראה לי שזה חוסר

הביטחון שלי מדבר, ולא אני."

"מאיפה צצו לך המחשבות הדפוקות האלה? אתה יודע שאתה היחיד שאני אוהבת. אני מכירה את עצמי, שום דבר לא יסנוור אותי או יגרום לי להיות נועה אחרת. אני אחכה בכל סוף יום לשיחה שלנו ושום דבר לא ישתנה," אני מבטיחה.

"איך את לא איתי עכשיו? למה הלכת בכלל? היינו יכולים לבלות את הלילה מחובקים במקום לדבר בטלפון. אולי תחזירי?"
"אני ממש עייפה, ואני גם רוצה להיות בבית קצת," אני מתחמקת ומרגישה שהוא מחכה שאציע לו לבוא אליי, אבל משהו עוצר אותי.
"נועה, תרדי למטה," אימא צועקת מגרם המדרגות.

"אני צריכה לרדת לארוחת ערב."

"תתקשרי אליי אחרי, אני רוצה לשמוע אותך שוב לפני השינה,"
עומר מתקשה להסוות את האכזבה בקולו.
"אוקי," אני לוחשת לפני שאני מנתקת.

בלית ברירה, אני יורדת למטה ונעצרת לרגע בכניסה למטבח. אימא עומדת מול הגז ומערבבת איזה תבשיל שהוציאה מהמקפיא. רק הריח שלו מעורר בי בחילה.

הסיפור של רחל ושל אימא מזכיר מאוד. שתיהן חוו בגידה קשה, התגרשו וגידלו לבד את הילדים. אחרי הגירושים, הן שכחו את עצמן והפסיקו לחיות. ההבדל המהותי הוא בהתמודדות שלהן. בזמן שאימא נלחמה באבא והשאירה אותו כמעט חסר כל, רחל נלחמה על הילדים שלה. הם נאלצו לעבור לגור בדירה ישנה וקטנה בצד המכוער של העיר, ובכל זאת היא עשתה הכול כדי שהם ירגישו רצויים ואהובים, שהם ירגישו בבית בדירה הקטנה הזאת.

אימא ואני נשארנו לגור בבית המרווח שבו נולדתי וגדלתי, אבל הוא הפסיק להרגיש כמו בית. היא הפסיקה לבשל, להשמיע מוזיקה, לחייך. הרחמים העצמיים השכיחו ממנה שהבת שלה זקוקה לה.
"את נראית עייפה." אימא בוחנת אותי. היא יודעת שבימים

שעומר בבית אנחנו בלתי ניתנים להפרדה. אין לי כוח לשאלות כמו למה לא הזמנתי אותו לאכול איתנו.

"נראה לי שאוותר על ארוחת הערב. אני באמת עייפה, ואת יודעת שאני לא אוהבת את האוכל הזה. אני חוזרת למיטה."

"עד שאת בבית בשישי, את אפילו לא יושבת?" היא מנסה לשכנע אותי. "לאחרונה ההתנהגות שלך מוזרה מאוד."

"אני חוזרת למיטה. אני חייבת לישון, נדבר מחר בבוקר." אני לא ממתינה לתגובה וממהרת להסתגר בחדרי. אני נשכבת במיטה ומתקשרת לרחל.

"הלו?" היא עונה לי כבר בצלצול הראשון.

"היי," אני אומרת במבוכה.

"היית חסרה לנו הערב. הכנתי את הדג שאת אוהבת, ולא היה מי שיאכל אותו."

"מצטערת, הייתי חייבת ללכת. אשאר לארוחת ערב בשבוע הבא," אני מבטיחה.

"יפה שלי, ארוחת שישי לא הייתה אותו דבר בלעדריך. למה ברכת? עומר לא לידי, את יכולה לספר לי."

"סתם, אנחנו בתקופה קצת מבולבלת והייתי עייפה," אני מודה. מיותר לשקר לה. האישה הזאת קוראת אותי טוב יותר מהאישה שילדה אותי. "עומר בלחץ מהשיבוץ שלי. הוא לא רוצה שאכיר אנשים חדשים בשייטת." אני ממוללת חוט סורר מהמכנסיים שלי. "אנחנו נעבור את זה."

"אל תתרגשי מעומר, הוא תמיד נלחץ משינויים. יכול להיות שיש לו גם חרדת נטישה בגלל אבא שלו, ועכשיו הוא מפחד שאת תעזבי," היא לוחשת לטלפון, וליבי יוצא אליה.

"אני לא עוזבת לשום מקום, אתם המשפחה שלי."

"הבית שלנו זה הבית שלך, ואני אוהבת אותך כמו בת נוספת. אני לא מוכנה שתברחי מפה שוב. כולנו אוהבים אותך, ויותר מזה,

כולנו צריכים אותך. את היחידה שמצליחה לאזן את הבית שלנו, מפוזרת עלינו אבקת קסמים עם הרוגע שלך." אני מרגישה את חיוכה החם בקולה. "בבקשה, תנסי לדבר עם דניאלה. אני מרגישה שהיא מסתירה ממני דברים, ואולי לך היא תספר. יכול להיות שיש לה חבר שהיא לא מספרת לנו עליו, אולי היא לוקחת סמים, אני כבר לא יודעת מה לחשוב. אני לא נרדמת בלילות מדאגה בגלל הילדה הזאת."

"אדבר איתה מחר," אני מבטיחה. דני היא כמו אחות קטנה עבורי, ואני יודעת שרוב הזמן היא מרגישה בודדה כמוני. אהיה חייבת לדבר איתה, לפני שיהיה מאוחר מדי.
"אין כמוך. רוצה שאעביר אותך לעומר? הוא בחדר, מבואס. אולי תעשי לו הפתעה ותחזירי?" היא מציעה.

"תני לי רגע. אתקשר אליו, נדבר ונראה."
"טוב, יפה שלי. שיהיה לך לילה טוב, אוהבת אותך מאוד."
"גם אני, לילה טוב." אני מסיימת את השיחה ומתקשרת לעומר.
"מה איתך? הלכת לישון?" אני מתכרבלת מתחת לשמיכה.
"איך אני אמור להירדם בלעדייך?" עומר לוחש לטלפון.
"נזכרת לדבר בשקט? תתחיל להתרגל להתגעגע אליי לפעמים."
אני מנסה להקליל את האווירה, אבל העלבון עדיין צורב בתוכי.
"אז מה את עושה עכשיו לבד בבית, במקום להיות פה איתי?"
הוא שואל בקול מתקתק.

"סתם, מסתכלת על הכוכבים שלי בתקרה וחושבת עליך."
"מה את חושבת? כי אני חושב על זה שאת לא עירומה עכשיו בין הסדינים שלי. ברחת ולא נתת לי אפילו הזדמנות לדבר."
"ברחתי כי הרגשתי שנגמרו לי המילים."
"כל פעם שאני מרגיש שאני מצליח להתקרב אלייך, את שוב מרחיקה אותי. צעד קדימה ושניים לאחור. ככה זה תמיד איתך."
"זה לא נכון."

"אז למה ברכת?" הוא דורש תשובה.

אני שותקת ומשחזרת בראשי את חילופי הדברים שלנו. ממה ברכת? מה הבהיל אותי כל כך?

"הכי קל זה לברוח," הוא ממשיך בטון תקיף יותר. "אבל לנו אין את הפריבילגיה הזאת, ואני לא רוצה למכור לך אשליות שאני לא מאמין בהן. את יודעת למה התאהבתי בך?" הוא לא מחכה לתשובה וממשיך, "כשהסתכלת לי בעיניים בפעם הראשונה, ראיתי בעיני הדבש שלך אמת שלא ראיתי לפני. בפעם הראשונה הרגשתי שאני יכול להיות מי שאני באמת, בלי הצגות וחיוכים מזויפים. עצוב כשאני באמת עצוב, ושמח כשאני באמת מאושר. חזק או חלש, בלי לחשוש מה יגידו עליי, ידעתי שתביני אותי."

אני יכולה לומר את אותו הדבר עליו? הוא באמת מבין אותי? אני באמת יכולה להיות מי שאני בחברתו? איך אהיה מי שאני, אם אני כבר לא בטוחה מי אני?

"תבטיחי לי שלא משנה מה יקרה, לא תברחי יותר. את יודעת שאני לא סומך על אף אחד בעולם חוץ ממך."

"מה מטריד אותך כל כך פתאום? איזה סיפור הכנסת לעצמך לראש? אתה חייב לשתף אותי," אני דורשת.

"לא יודע, סתם מחשבות על זה שתכירי חברים חדשים," הוא זורק אחרי כמה רגעים של שתיקה. "אני לא מצליח להרחיק את המחשבות האלה ממני, כמו עורבים שמנקרים בראשי ומבשרים רעות. לא מצליח להבריח את התחושה הזאת שהתיישבה לי על הלב."

"ראית סרט של היצ'קוק לאחרונה? אל תכניס לי סרטים רעים לראש לפני השינה." צחוק נפלט מגרוני. "חוץ מזה, למה אתה מפחד כל כך שאכיר חברים חדשים?"

"את יודעת למה." הוא נאנח בתסכול. "כבר שכחת את כל המריבות שהיו לנו באשמת שירה? אני לא רוצה לחלוק את הזמן

שלנו עם אחרים."

למה הוא היה חייב להזכיר את שירה? היא הייתה החברה הכי טובה שלי ולא נותרה לי ברירה מלבד לבחור בינה לבין עומר. "זה לא יקרה," אני מבטיחה בקול חלש, מאוכזב.

"הלוואי שלא תישני דקה הלילה. אולי ככה תביני שאת לא יכולה בלעדיי. את מוזמנת להתגנב למיטה שלי בכל שעה." אני מדמיינת אותו שוכב לבד במיטה, אולי משרבט משהו במחברת המצהיבה ליד מיטתו, שותה את שאריות היין האדום מארוחת הערב ומדליק סיגריה בודדה. בלעדיי.

"חלומות מתוקים, יפה שלי," הוא קוטע את המחשבות שלי. "לחיי התחלות חדשות ואהבות ישנות," אני לוחשת ומנתקת.

פרק 3

אני מגיעה לבסיס החדש ליום הראשון בתפקיד, אחרי שביום חמישי עשיתי טופס טיולים והכרתי את המקום. זה הבסיס הכי יפה בארץ. היה צריך להיות פה קלאב מד, ולא מבנים צבאיים.

אני נכנסת לבניין בן שתי קומות שבו ממוקמים המשרדים. הוא מתהדר בחלונות גדולים הצופים למפרץ עתלית, והים התיכון נגלה אליי במלוא עוצמתו.

הנוף הזה מפצה על כך שרציתי לשרת בבסיס סגור, כמה שיותר רחוק מהבית. רציתי להתרחק, לראות עולם שאני לא מכירה, ובסוף קיבלתי יומיות, נסיעה של חמש-עשרה דקות מהירידות של חיפה. אני עולה במדרגות בחשש ונעצרת מול שלט קטן עליו כתוב 'הדרכה'.

"היי, נועה," מאיה, החיילת שאני מחליפה, מקבלת את פניי ליד המדרגות. "אם את רוצה להכין קפה, זה הזמן." היא מצביעה על מטבחון קטן בקצה המסדרון.

"תודה, שתיתי כבר בבית." אני מחייכת, נרגשת.

"את המשרד שלנו אנחנו חולקות עם מוטי, הפסיכולוג של הבסיס. תכף תכירי אותו," היא אומרת בזמן שאנחנו צועדות. "המשרד שלנו הוא החדר הכי שמור בבסיס. יש בו את המידע האישי של כל הלוחמים. אני משתחררת בסוף השבוע, ואז רק את ומוטי תהיו במשרד." היא פותחת את דלת המשרד המרווח, ואנחנו נכנסות.

"נעים מאוד." מוטי נעמד כשהוא רואה אותנו. אני שוקלת

להושיט את ידי ללחיצה, אבל אז מבחינה בכיפה הסרוגה על ראשו, ומחליטה להימנע כדי לא ליצור אי-נעימות.

"היי, אני נועה."

"ברוכה הבאה למשרדינו הצנוע." הוא מפנה קלסרים שפזורים על השולחן ומצביע על הכיסא ועל השולחן שלי.

"את יכולה לשים את התיק שלך פה בארון." מאיה פותחת ארון צר, ואני מניחה את התיק שלי לצד שלה.

"שבי, תרגישי בבית." הוא מרחיק את הכיסא מהשולחן, ואני מתיישבת במבוכה. "אני לא רוצה להלחיץ אותך ביום הראשון שלך, אבל יש כלל אחד שחשוב שנדבר עליו." הוא משתתק, מוודא שאני מקשיבה. "בחדר הזה נמצא כל המידע האישי על הלוחמים שמשרתים בבסיס, ואסור שאף אחד ייכנס לכאן."

"אין בעיה, בסדר גמור." אני מחייכת.

מוטי פותח מגירה כבדה מלאה בתיקיות צבעוניות. "אלה התיקים האישיים של הלוחמים," הוא אומר ביראת כבוד. "מאיה תסביר לך על העבודה שלנו במהלך הימים הקרובים. אבל בכללי, אנחנו מלווים את הלוחמים ומעבירים להם מבחנים לאורך כל המסלול והשירות ביחידה. בישיבות הדרכה יכולים לבקש מאיתנו את התיקים האישיים לפגישה, ואז הם חוזרים לכאן, לחדר." אני מהנהנת בלי לשאול שאלות נוספות, על אף שלא הבנתי לגמרי. "אני הולך להכין לי קפה, עוד לא הספקתי לשתות אחד הבוקר. יש לך כמה ימים לשאוב מידע ממאיה, ויש גם חוברת חפיפה מסודרת על השולחן שלך." הוא מחייך ויוצא מהחדר.

"בואי, אני אגלה לך מה הכי שווה בתפקיד." עיניה של מאיה נוצצות ברגע שהדלת נסגרת.

"אם את רוצה לקרוא על איזה לוחם חתיך שמעניין אותך, כל מה שאת צריכה לעשות זה לפתוח את התיקיה שלו ולעיין בה. ככה תדעי עליו הכול." מאיה מצחקקת ומוציאה תיקייה אקראית. מראה

לי שלכל תיקייה משודכת תמונת פספורט צבעונית עם שם הלוחם והמחזור שבו הוא התגייס. "בפנים כבר יש מידע יותר מעניין". היא מכניסה את התיקיה חזרה למקום.

"איך אני אמורה להכיר את הלוחמים אם הם לא מגיעים לפה, למשרד?" אני מבולבלת מכל האינפורמציה החדשה.

"את תכירי מהר מאוד את כולם. הם מסתובבים פה במסדרונות, וזה גם בסיס קטן, כולם מכירים את כולם, אבל אני ממליצה לך לשמור מהם מרחק, במיוחד אם יש לך חבר בבית."

"בימים הקרובים תצטרכי להסביר לי מה הולך פה, כי בינתיים לא ממש הבנתי." אני מושכת בכתפיי. "מה שבטוח, הנוף פה מושלם." אני מצביעה על החלון הגדול במשרד.

"אני בטוחה שאת לא מדברת רק על הים." מאיה קורצת. "תשאלו כל בחורה שמשרתת פה, קשה להוריד את העיניים מהלוחמים עם הריבועים בבטן והספידו הצמודים כשהם יוצאים מהים." היא מגחכת. "יש לך חבר?"

"כן, קוראים לו עומר, הוא גם חייל," אני מציינת בגאווה. "אז הוא בבעיה. לא סתם זה הבסיס הכי מבוקש בארץ," היא מוסיפה באדישות.

"עומר ואני ביחד כבר הרבה זמן, אז האזהרות שלך על הלוחמים בספידו וריבועים בבטן מיותרות. מבחינתי, הם יישארו רק חלק מהנוף." אני קורצת אליה חזרה. "אז מה התפקיד שלי בעצם? מה אני צריכה לעשות במהלך היום, לעזור למוטי?"

"חלק גדול מהזמן מוטי נמצא בפגישות, בהדרכה או בדיונים אחרים מחוץ למשרד. תצטרכי כל בוקר להתעדכן מה על סדר היום שלך, אם זה דיון או העברת מבחן והקלדת הנתונים במחשב, ובסוף היום תצטרכי להכין לו את החומר ליום הבא, לפי מה שיבקש. בגדול, זכית בשירות מושלם."

"זכיתי?" אני מופתעת מבחירת המילים. עומר סופר את השניות

עד השחרור.

"כן, זכית. המשרד כמעט כל היום יהיה לרשותך, ומוטי הוא מפקד מאוד נוח. את תראי, חשוב לו שהעבודה תתבצע, אבל חוץ מזה את יכולה לעשות מה שאת רוצה." היא מצביעה על החול בצבע שנהב הנשקף מהחלון. "יותר מחצי מהיום ביליתי בחוף." היא פותחת את הכפתורים בחולצה ומראה לי את פס השיזוף של החזייה. אם היא שזופה כל כך בחודש מרץ זה רק מוכיח שהיא מבלה את רוב היום בים ולא רק חצי ממנו.

"אז אפשר ללכת לים מתי שאני רוצה? ומתי בכלל חשוב שאהיה במשרד?" אני כבר מדמינת את עצמי עם רגליים יחפות על החול, מקפלת את המכנסיים הצבאיים כדי שלא יירטבו מקו המים, כשהגלים ילטפו את רגליי.

"בבוקר, כשמוטי מגיע, חשוב שתהיי במשרד כדי שתוכלו לעבור על החומר שהכנת לו לאותו היום," היא מסבירה. "למשל, לעבור על תוצאות מבחנים שהחניכים עושים, או מסמכים שתצטרכי לתייק בתיקים האישיים, כמו אלה שהראיתי לך קודם."

אני מנסה להתרכז בדברים שהיא אומרת, אבל הים הכחול וסירות הגומי השחורות תופסים את תשומת ליבי. אני מצמצמת את עיניי ומנסה לזהות פנים, ולא רק דמויות מטושטשות, אבל הם טסים על פני המים. קשה לי להתמקד, אבל אני גם לא מצליחה להוריד את העיניים מהמראה המהפנט.

"אני יכולה להגיד לך שאנחנו כמו משפחה כאן. היה לי שירות מעולה, ומוטי מקסים," היא מסכמת.

מוטי נכנס למשרד באמצע המשפט שלה, ונראה מרוצה. "הכי חשוב שתרגישי בנוח לדבר איתי, ושיהיה לך שירות משמעותי ומעניין כמו שהיה למאיה."

"תודה רבה," אני מחייכת חזרה. "זה לא מובן מאליו, מה שמאיה מספרת. נראה שיש לי מזל שקיבלתי מפקד כמותך."

הוא מסדר את הכיפה הסרוגה הקטנה שעל ראשו. "אני חייב ללכת לדיון שמתחיל ממש עכשיו, אז תעברי בינתיים על חוברת החפיפה, תתמקמי, ומאיה תמשיך עם ההדרכה שלה. היא יודעת להסביר יותר טוב ממני מה היא עושה." הוא יוצא ומשאיר את הדלת פתוחה.

מאיה נעמדת ומיישרת את המדים ברגע שמוטי יוצא. "אני הולכת רגע למשאבי אנוש לקחת איזה טופס שאני צריכה לשחרור," היא אומרת, ולא מציעה לי ללוות אותה. השיער החום הארוך שלה מתנדנד אחריה. "זה בטח ייקח לי קצת זמן, אז תיהני מהשקט." היא יוצאת, ואני שומעת אותה מדברת עם מישהו. אני מנסה להקשיב, אבל לא מצליחה לשמוע על מה השיחה.

אני בווה בדלת הפתוחה עוד רגע, שוקלת מה אני אמורה לעשות עם עצמי עכשיו. אני ניגשת אל מפתן הדלת ומציעה החוצה למסדרון, נבהלת כשמשום מקום מישו נעמד מולי ומושיט לי את ידו.

"נעים מאוד, אני פרא." המבט הירוק שלו חודר והלחיצה החזקה מטלטלת לי את כל הגוף. קשה להתעלם מכמה שהוא יפה. עצמות לחיים גבוהות, שפתיים עבות כאילו שורטטו בידי אומן, רגליו יחפות והוא לבוש בחליפת צלילה, באמצע המסדרון, מול דלת המשרד שלי.

"נעים מאוד." אני מחייכת במבוכה.

"קיבלתי עכשיו פרויקט בהדרכה, אז תתרגלי לראות אותי פה הרבה." הוא מחייך, חושף שתי גומות חן עמוקות ושיניים לבנות. תמיד הייתה לי חולשה לשיניים יפות. רואים שהוא אף פעם לא עישן סיגריה.

"פרא? זה השם שלך?" אני משתדלת לא להישמע מופתעת או מזועזעת. לא הייתי רוצה להעליב אותו אם באמת זה השם שלו.

"ברק. ברק שפירא. אבל כולם פה מכנים אותי פרא."

אני שמה לב שהוא עוד לא שחרר את ידי וממהרת למשוך אותה אליי. ברק פותח בטבעיות את רוכסן חליפת הצלילה שלו, בתנועה ארוכה מהצוואר עד מתחת לפופיק, וחושף חזה שרירי. אני מסתובבת חזרה לחדר כדי לא להסתכל עליו מתפשט.

"תעזרי לי רגע למשוך את השרוול." הוא עוצר אותי. "זה נדבק לגוף כשזה רטוב."

אני מביטה עליו לרגע בבלבול. מה אני אמורה לעשות? הוא מיישר את היד ואני אוחזת בקצה השרוול הרטוב, היד שלי מתחככת בשלו. הוא מתרחק ממני, והשרוול נשאר בידי. גבו השרירי והשזוף נחשף מולי.

"עוד יד אחת וסיימת את העבודה." עיניו הירוקות בורקות. אני עוזרת לו להוריד גם את השרוול השני, והיד שלי מחליקה מהמאמץ על הוורידים הבולטים בידו. חם לי ואני יודעת שאני מאדימה. איך עומר היה מגיב אם היה עד לסיטואציה הזו?

אני מסלקת את המחשבה, מנסה לא להישיר מבט לגופו החשוף כשהוא מעביר את ידו על ראשו המגולח ונמתח מתיחה ארוכה. הריבועים בבטן שלו בולטים כמו במשחק איקס עיגול.

"אז איך אמרת שקוראים לך?"

"לא אמרתי. נועה." אני ממשיכה לחפש על מה להסתכל, רק לא עליו. אולי זה הזמן להגיד לו שיש לי חבר, אבל למה שאציין את זה אם הוא לא שאל?

"את צריכה להתרגל, נועה. כולם פה מתפשטים בחופשיות, מסתובבים עם בגד ים, אלה המדים שלנו." הוא לא טורח להסוות את העובדה שהמבוכה שלי משעשעת אותו. מה אעשה אם הוא ימשיך להתפשט ויישאר עם בגד ים?

"זה היום הראשון שלי, ואני חייבת לסיים משהו שמוטי השאיר לי, אז... היה נעים להכיר." אני מסתובבת לסגור את הדלת בלי להישיר אליו מבט, והידיים שלי קצת רועדות.

"כמו שאמרתי, את תראי אותי עוד הרבה. בהדרכה אין את האקשן של המבצעים, אז משעמם לי. אולי אבוא יותר מאוחר ותשעשעי אותי קצת."

אני חושבת מה לענות לו, אבל לא מספיקה להגיב, והוא כבר מתרחק. אני מתיישבת על כיסא העור השחור מול השולחן, מנסה להתאפס. מה הייתי צריכה לעשות עכשיו? מי הבחור הזה? למה הוא חושב שאני אשעשע אותו? ולמה לא עניתי לו? ממתי אני לא יודעת לדבר? אולי אחטט אחר כך בתיק האישי שלו או שאשאל את מוטי כבדרך אגב. הוא בטח ישמח לפתח איתי שיחה. למה מכנים אותו פרא?

הדלת נפתחת, ואני מופתעת לראות שהוא חוזר. "כבר השאירו אותך לבד?" הוא בוחן את החדר הריק ונד בראשו. "אאסוף אותך באחת וחצי לארוחת צוהריים במסעדה פה ליד. תאכלי את הסטייק הכי טוב שאכלת בחיים." "א... אני לא חושבת שאני א... אמורה לצאת מהמשרד היום." אלוהים, גמגמתי עכשיו?

"את חדשה פה. מישו צריך להכיר לך את היתרונות שיש לשירות ביחידה."

אם הוא רק היה יודע שסטייק זה החולשה שלי. זה נשמע מפתה מאוד, אבל לא נראה לי הגיוני שאסע איתו לבד. אולי עכשיו זה הזמן להגיד לו שיש לי חבר? אבל אם אני מפרשת את ההזמנה הזאת לא נכון, אעשה צחוק מעצמי.

"מוטי לא יאפשר לי לצאת מהבסיס. הבנתי שיש פה חדר אוכל." אני בוחרת בתירוץ הראשון שעולה לי לראש. "יש לי רק כמה ימים עד שמאיה משתחררת, ואני צריכה לעבור חפיפה. מאיה פשוט יצאה לכמה רגעים," אני מוסיפה, בטוחה שזה יגרום לו לסגור את הדלת וללכת.

"יהיה לך מספיק זמן ללמוד. כרגע את בהחלט נראית אבודה

פה." הוא נכנס וניגש לחלון, פותח אותו ונותן לרוח להיכנס לחדר.
"אסגור את הפינה עם מוטי."

"אסור לי לתת לאף אחד להיכנס לפה," אני נלחצת. "זה הדבר
היחיד שלימדו אותי בינתיים." אני לא מצליחה לשלוט בעצמי
ובוהה בגב השרירי החשוף שלו. "אתה חייב לצאת." אני נעמדת,
אך מקפידה לשמור מרחק מגופו העירום.

"תני לי לעשות לך קבלת פנים כמו שצריך, שתביני איזה
מזל היה לך שהגעת לבסיס הכי טוב בארץ." הוא מחייך ומסתובב
כדי לצאת. "מוטי מת עליי, הוא לא יגיד כלום גם אם אקח אותך
לארוחת צוהריים באילת."

איך מאיה תסתכל עליי כשהיא תשמע שאנחנו יוצאים לאכול
יחד? רק הגעתי וכבר אני מתערבבת עם הלוחמים, בדיוק מה שהיא
הסבירה לי לא לעשות.

"אוקיי, ניפגש ביציאה מהבסיס בשתיים," אני שומעת את
עצמי אומרת.

"אחת וחצי," הוא מתקן אותי. "אחכה לך בש"ג, תבואי רעבה."

פרק 4

אני ניגשת לדלת וסוגרת אותה, מתיישבת על הכיסא המסתובב שלי ומסתכלת על הים האינסופי שמולי. מתי בפעם האחרונה, אם בכלל, גבר זר הוציא אותי מאיזון? אני שוקלת לחפש את התיק האישי שלו ומייד מוותרת. מאיה בטח תחזור ותתפוס אותי על חם. איזה תירוץ אמציא למוטי כדי לצאת לפני הזמן מהמשרד? איך סיבכתי את עצמי כבר ביום הראשון?

אני מדפדפת בחוברת החפיפה ולא קולטת שום דבר. אני לא מפסיקה לחשוב על ברק ועל ארוחת הצוהריים הזאת. מה חשבתי לעצמי? אני צריכה לעדכן את עומר? הוא בטח יתפוצץ אם הוא ידע שאני יוצאת לארוחת צוהריים במסעדה עם לוחם מהבסיס. אני נושמת עמוק, ומעבירה את כפות ידיי על שערי. זאת הייתה טעות להסכים, אבל הוא לא הותיר לי ברירה. אני מרימה את החוברת ומנסה למחוק מראשי את גופו השרירי והמפוסל של ברק, אבל זה בלתי אפשרי. מוטי נכנס אחרי חצי שעה כמו רוח סערה ומצליח להבהיל אותי. "כרגיל שכחתי שיש לי עוד דיון, ואין לי זמן לשבת איתך," הוא מתנצל. "לאן מאיה נעלמה?"

"היא הלכה למשאבי אנוש או משהו," אני ממלמלת.

"אז תעברי בינתיים גם על אלו." הוא זורק על השולחן ערמת דפים שהוציא מהתיק. "אלו שאלוני קצונה שמעבירים ללוחמים." אני מהנהנת בלי להוציא מילה. "את יודעת מה, בואי נזרוק אותך למים, כי אני באמת בלחץ אימים, ומאיה, הראש שלה כבר לא פה. אם היא לא תחזור בקרוב, אני רוצה שבעוד חצי שעה תיקחי את שאלון הקצונה הזה לפלוגה שבע,

באודיטוריום לידינו. "מוטי מביט בשעון ומחכה לאישורי.
"אני לא יודעת איך מעבירים שאלון קצונה. אולי אחפש את
מאיה?" אני שואלת בחשש.

"אין לך מה לדעת, את רק מחלקת לחניכים את השאלון, הם ממלאים
ואת אוספת אותם אחרי ארבעים וחמש דקות," הוא מרגיע אותי. "מחר,
מאיה או אני נסביר לך איך בודקים את השאלונים. חשוב שאת הבדיקה
שלם תעשי עם מאיה, כי זה מבדק שיכול לקבוע את המשך דרכם
ביחידה." הוא כבר ממחר לצאת, אך נעצר במקומו. "ואל תתרגשי
מהחניכים, פשוט תשמרי על דיסטנס. הם יותר נחמדים מהלוחמים, הם
יודעים שהם עדיין במסלול ואסור להם לדבר עם הצוות."

"אין בעיה, אסתדר." אני מנסה להראות לו שאפשר לסמוך עליי.
"אוכל לצאת בשעה אחת וחצי, לאיזה שעה?" אני שואלת בלי
להביט בו. "אבא שלי מגיע לפגוש אותי. הוא גר באילת, ולא יוצא
לי לראות אותו הרבה, והיום הוא במקרה באזור," אני משקרת
ומספקת הסברים, בלי שביקש בכלל.

"ברור, תצאי," הוא אומר כשהוא כבר כמעט מחוץ לחדר. "כיבוד
הורים זו מצווה. את משוחררת באחת וחצי, גם לפני אם את רוצה. אני
עסוק ומאיה מרגישה כבר משוחררת. רק תסיימי להעביר את המבדק,
זה מה שחשוב. את גם לא חייבת לחזור היום, באמת אין צורך."
"תודה מוטי." אני מחייכת, ומתחמקת מעיניו. למה הייתי צריכה
לשקר לו? אני עלולה לאבד את האמון שלו בגלל השטויות של
ברק. מה קורה לי? רק הגעתי לפה, וכבר איבדתי את הצפון.

"בוקר טוב, קוראים לי נועה, ואני המחליפה של מאיה," אני מציגה
את עצמי. שלושים חניכים גלוחי ראש, במדי ב' ירוקים, בוחנים
אותי, ואני מקפידה לשמור על ארשת פנים רצינית.

"יש לכם ארבעים וחמש דקות לענות ולמלא את השאלון." אני מחלקת להם את הדפים, בלי להתעכב ליד אף שולחן. איך אעביר פה ארבעים וחמש דקות?

אני מתיישבת על כיסא, קוראת את השאלון הריק ומסתכלת על השעון כל חמש דקות. למה הזמן עובר לאט כל כך? אני מקפידה לא להישיר אליהם מבט, גם כשאני שומעת לחששים סביבי.

באחת עשרים וחמש אני כבר עם התיק עליי ומוכנה לצאת. מאיה בכלל לא חזרה למשרד, ולשמחתי לא נאלצתי לשקר גם לה. בדרך למחסום אני פותחת את הכפתורים שסגרתי בחולצה, מוודאת שהגופייה הלבנה מתחת מסודרת, ולא מצליחה להבין למה אני מנסה להיראות טוב. מדובר בסתם ארוחת צוהריים, וחוץ מזה, יש לי חבר שאני אוהבת.

אני צועדת באיטיות לש"ג. פעימות ליבי מאיצות ככל שאני מתקרבת למחסום. למה, לעזאזל, אני מתרגשת?

צפירה מקפיצה ומנערת אותי ממחשבותיי. אני מפנה את ראשי אל הג'יפ השחור והיוקרתי, ונושמת עמוק, מכריחה את עצמי להתקדם לכיוונו. לאן אני מכניסה את עצמי?

"אני שמח שאת זורמת איתי, בסוף נהיה החברים הכי טובים," הוא אומר בחיוך מרוצה בזמן שאני מתיישבת באוטו.

"לא השארת לי ברירה." אני מתקשה להסתיר את הלחץ בקולי. "כל היום טיפסתי על הקירות, אני מתחרפן מלשבת עם המפקדים בישיבות הדרכה. אני מתגעגע למבצעים." הוא מתחיל בנסיעה. "את לא צריכה לחגור, המסעדה קרובה לפה," הוא מוסיף כשהוא רואה אותי נלחמת בחגורת הבטיחות. אני רק מקווה שהוא לא מבחין בידיי הרועדות. "אני תמיד חוגרת." אני ממשיכה להילחם בה, אבל היא תקועה. ברק עוצר ורוכן מעליי, גופו הגדול חוסם את אור השמש והריח הגברי שלו ממלא את חלל המכונית. האצבעות שלו מרפרפות על שלי, ואני ממהרת למשוך אותן כשהוא תופס את הרצועה ומושך

אותה, משחרר אותה בקלות. עיניו הירוקות לא עוזבות את עיניי, ואני מתקשה לנשום, ליבי משתולל בחזי. מה אני עושה פה?
"הנסיכה חגורה."

"נסיכה?" אני בולעת בכבדות ויודעת שפניי מאדימות.
"התבלבלת, אולי איזה פועלת מחיפה."

"פועלת?" הוא ממשיך בנסיעה ומעיף לעברי מבט קטן, גבותיו מכווצות. "אני מקווה שאת רעבה, כי לא אכלתי כלום היום." הוא בוחר לשנות נושא, ואני נרגעת מעט.

"כל הלוחמים משתתפים בדיונים?" אני מתעניינת.
"לא בדקת את התיק האישי שלי אחרי שיצאתי מהמשרד?" הוא מטה את ראשו ובוחר אותי ברמז לחיך.

"לא, לא בדקתי." אני מרגישה את לחיי בוערות. טוב שלא בדקתי, כי אם הייתי מחטטת, כמו שרציתי, הייתי מגמגמת עכשיו. "מפתיע." הוא מחזיר את תשומת ליבו לדרך. "רוב הבחורות שאני מכיר היו מנצלות את התפקיד כדי לחקור על כולם."
"כנראה אני מיוחדת."

"או שלא היה לך נעים לבדוק ליד מוטי ומאיה." אני צוחקת בתגובה.
"אני בקבע. סיימתי את השירות הסדיר לפני כמעט שנה. מתי את צריכה לחזור לבסיס? שכחתי לדבר עם מוטי. עדכנת אותו שיצאנו?"
"דיברתי איתו. הוא היה ממש חמוד ושחרר אותי להמשך היום, אבל לא סיפרתי לו שאני אוכלת איתך, סתם המצאתי איזה תירוץ על אבא שלי."

"טעות." פניו מרצינות ואצבעו מתופפת על ההגה. "אמינות זה הערך הכי חשוב אצלנו. בפעם הבאה תגידי לו את האמת. הוא היה מאשר לך בכל מקרה. הכרת כבר חלק מהחבר'ה?"

"רק את מוטי ואת מאיה," אני עונה ומביטה על הדרך, תחושת האשמה חונקת אותי. עשיתי טעות, לא הייתי צריכה לשקר למוטי, זה לא מגיע לו. וגרוע מזה, יצאתי עם ברק מהבסיס בלי לספר לעומר.

"אני אכיר לך את כולם, אל תדאגי, יהיו לך פה מלא חברים."
אני בוחנת לרגע את גומות החן שלו וממהרת להחזיר את המבט
לכביש. נכון, הוא חתיך, אבל יש לי בן זוג! אספר לו על עומר כדי
למנוע אייבהבה.

"את אוהבת סטייקים?" הוא מקדים אותי.

"מאוד, רק בגלל זה באתי איתך."

"מה את הכי אוהבת לאכול?"

"סטייקים ודג של שבת," אני עונה ללא היסוס. "אני לא אוהבת

בכלל אוכל של בית, ולרוב אוכלת שטויות."

"במסעדה הזאת מכינים את הבשר הכי טוב באזור, את תרצי

לאכול כאן כל יום."

"במשכורת של חיילת? אני לא בטוחה שאני יכולה להרשות

לעצמי מסעדה כל יום. אצלנו, מסעדות זה רק בימי הולדת או

באירועים מיוחדים."

"דרך אגב, אין על אוכל של בית. אוכל של בית טעים יותר מכל

מסעדה, והאוכל של אימא שלי הוא הכי טעים בעולם. את חייבת

לטעום אותו." הוא עוצר בכניסה למסעדת בשרים, ליד תחנת דלק,

אבל לא מכבה את הרכב. "את יודעת מה? יש לי רעיון יותר טוב."

אני בוחנת אותו בשאלה כשהוא יוצא מהחניה. הוא מפעיל שוב

את המוזיקה וממשיך בנסיעה. אני מביטה בדרך כשלפתע אני

קולטת שברק ירד לכביש החוף, דרומה, במקום צפונה.

"אני גרה בחיפה. לאן אתה נוסע?" אני מסתכלת עליו בבלבול.

"אולי תפסיקי לדאוג כבר? את חייבת תמיד להיות בשליטה?"

"איך אדע לחזור באוטובוס? לאן אתה נוסע?" אני שואלת בחשש.

"אחזיר אותך הביתה," הוא מתחייב. "אנחנו לא מכירים מספיק,

אבל תירגעי ותשתחררי. פתחי חלון, תשכיבי את המושב לאחור

ותסמכי עליי. עד הערב תהיי בבית, בינתיים, ספרי לי משהו מעניין."